

Народна Сила

LA FORCE NATIONALE.

ВѢСНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ЛИТЕРАТУРА

ВѢСНИКЪ „НАРОДНА СИЛА“

ИЗЛИЗА

Единъ пътъ въ седмицата.

Събота.

Цѣната му е:

ЗА ГОДИНА 10 ЛЕВА

ЗА $\frac{1}{2}$ " 5 "ЗА $\frac{1}{4}$ " 3 "

Единъ брой 25 стотинки.

Безъ сила никая свобода

Безъ свободы никака жицвотъ

Волята е сила

Писма, ржкописи, статии и пари
се испрашватъ до администрацията на
вѣстникътъ.За обявления се плаща по 15 ст. на
рѣдъ за първо печатание, а за всѣко по-
втаряне по 10 ст.

Неплатени писма не се приематъ.

Ржкописи назадъ не се връщатъ.

Единъ брой 25 стотинки.

Отъ Администра- цията.

Умоляваме ония приети, на които сме испратили първия брой отъ вѣстникътъ ни, да ни язвятъ, ако не искатъ да бѫдатъ рѣдовни абонати, за да не имъ испращаме и за напрѣдъ вѣстникътъ.

Плъвънъ, 3 Януари 1890 г.

По поводъ на нѣкои статии по-
мѣстени въ Рускиятъ официозни вѣс-
тици (1) ний не можемъ, да се нап-
чудимъ на наивниятъ начинъ съ
когото напитъ съплемѣнници на от-
ворено поле (en pleine aire) и безсрочно
кроятъ разни планове, единъ отъ
други по несъстоятелни, за да ни
завладѣятъ — за да ни поробятъ!
Чюдимъ се ний и много се удивля-
вами защо тия северни и студени
като лѣдъ Славяни сѫ такива гони-
тели на народитъ, които самъ създателътъ на Вселенната е сътворилъ
и ги е расирѣделилъ съки единъ отъ
тѣхъ, да обитава извѣстна частъ отъ
земното кълбо съгласно тѣхниятъ
характеръ и пр., и да се наслаждава
отъ животътъ съ когото го е па-
дарилъ. — Още ни е по чудно защо
тия хищни божии творѣния сѫ ста-
райтъ, да онитожачъ — да истриятъ
отъ този бѣлий свѣтъ другите
язици? Охъ! колко народи сѫ за-
трили Русситъ официознитъ — тия
заклети врагове на Бога и на человѣчеството! колко человѣци сѫ рас-
плакали тѣ по землята! Тѣ затриха и
поробиха нашитъ и тѣхни, въ Христа
Спасителя, братия: Българитъ отъ
Бѣла България (2), малороситъ, сво-

боднитъ казаци, грузинитъ (хуба-
вото кавказек оплемѣ), Поляцитетъ и
Финляндитетъ и други и др., за-
трихъ ги тѣ и се надемиватъ на
тѣхното черно робство — надъ тѣхни-
ята студентъ гробъ! Че тия Славяни
Русситъ не сѫ ли Божии ху-
лители? не сѫ ли святотатци, че сѫ
ли пай вжрлите, най-дивите и най сви-
репите гонители на Христовото уч-
епие — на Християнската вѣра? Охъ
да! 1,100 пъти да!, защото тия се-
вѣрни бѣли и лѣви мечки, облечени
въ певин ата агненга кожа;
се представляватъ като пай добри-
те Християни и наричатъ своята, веч-
но, ледена земля: Свята Русь —
(Свита Русия), править голѣми цър-
кви, обковани съ златни и бесценни
ичумани и ги накачватъ съ лже-
кави икони и широки и тѣжки кам-
лани — Иматъ Свети. Синодъ и ми-
лиони пажленни чида облечени съ
ней лжекави черни одежди съ широ-
ки ржкави, представляющи ся въ
форма на Божии представители на
земята и негови служители! —

Нашиятъ Спасителъ Иеусъ Хри-
стосъ казва: общай брата си като
самъ себѣ си; не убивай, не кради,
не хули и пр. и пр., а святитъ Ру-
сеси го: колятъ, биятъ, грабятъ, у-
биватъ, мачкатъ и поробватъ! Ехъ!
Християни ли сѫ тия адски чида,
тия черни демони, тия пажленни
отроци! — О! не, милионъ пъти не
— Тѣ (Русситъ) сѫ пай свирепитѣ,
отъ гроздните ледянъ северъ, зве-
рове; пай хищнитѣ степни чакали.
— Тѣ сѫ по диви и по свирепи отъ
полудивите, Кивенци, Ташкенци,
Туркомани, Киркизи и Бухарци; из-
роди на цѣлото человѣчество. — Тѣ
ни плашятъ и мислятъ за положи-
телно, че ний (Българитъ) се пла-
шимъ отъ тѣхъ. — Горчило се лж-
катъ! Тѣ забравятъ че ний не сме
единъ пожна диви Туркомани, които
живѣятъ по Азиятските горѣщи пустыни
безъцѣлно; нето пѣкъ роищи
Калмуци; а Българи, истинни Хри-
стияни и чистокръвни добри Славяни,
съ които цѣли 4 вѣка и полу-
вина се мѫчили Турцитъ, да ни поробятъ
окончателно и такъ не можахъ;
защото съко лѣто Българи-
нътъ се показва на връхъ юнаш-
ка Стара планина и отъ тамъ про-
тестуване прѣдъ цѣлиятъ Христ-

тиански свѣтъ, че робството не му
е положение, което може да принесе
безропотно, (и не милостиво е
клътъ своите притеснители), както
правятъ самите Руси прѣдъ своятъ
Калифъ и неговата камарила. — Най
послѣ ний ся видѣхме освободени,
по милостъ Божия, безъ да бѫдемъ
бile съвършенно изгубили свободата си. —

Най послѣ додето: на Българ-
скиятъ Славенъ Тронъ сѣди Негово
во Царско Височество, Български
Князъ ФЕРДИНАНДЪ I-й, напиятъ
горѣщо любимъ отъ цѣлиятъ Бъл-
гарски Народъ Господаръ, додето
България се управлява отъ днешното
Министерство на чело съ Слав-
ниятъ нашъ Народенъ Чуборникъ
Президентъ Министъ и додѣто
задъ тѣхъ стой цѣлиятъ образованъ
Християнски Миръ (на когото обра-
зованието ще държи скога въ кра-
ката си грубо Руеско множество
въ какъвто случай и да би било.),
Плюсъ Нашата Народна (умствен-
на и физическа) юнашка сила, до тогава
ний Българитъ не се боимъ отъ
никого и сме на пълно увѣрени, че
ний ще бѫдемъ Господари на земля-
та си, които населяваме, додѣто грѣ-
е Българското приятно и тощо сън-
це, до гдѣто имаме този райски кли-
матъ — тази благоухана атмосфера и
тази изобиша растителностъ. — Тѣ-
зи бежесвенни добри, подарени
намъ отъ самаго Бога и *ниятъ не ги*
даваме никому додѣто сме живи и
живѣли въ този землий рай. — Прѣ-
лестна България.

Влечатление отъ нова година.

(въ градъ Плъвънъ).

Прѣдъ видъ на това, че вчера за
прѣвъ пътъ излѣзе на бѣль свѣтъ
нашиятъ скроменъ трудъ „НАРОД-
НА СИЛА“, както и по, необходи-
мостъ да се отиде по нѣкаде на гос-
ти за нова година, то неволно бѣх-
ме, по пожътъ, зрители на различни
сѣни, които представляваха на-
шиятъ съграждани, като се раехож-
даха по калнитъ грацки улици па-
слаждающи се отъ прѣтъното, яс-
но и тощо врѣме.

Най напрѣдъ среѣщахме една
группа, състояща отъ сиврисинеци

(1) Въ святата Русска земя — (Християнския Камюратъ) не моженичто писмено, да сѫществува, овѣнътъ ако бѫде официално, или официозно, защото всичките вѣсници и др. и, не само че сѫ изражение на внушиенето отъ нѣкое началство; нѣ още минуватъ прѣвъ цензорното отдѣление, което мѫчиликомъ одобрява сичко что пропуща на бѣль свѣтъ.

(2) Въ единъ брой отъ Русската „Всемирна Иллюстрация“ прѣдъ 3 — 4 години бѣше помѣстена една рисунка представляюща стариятъ градъ „Болгар“ Славна Столица на Велика Бѣла България.

и единъ кривокракъ михурджия (нѣкогашенъ яхжджия), на чело съ г-на Коткудеско. Кийни Ропуша (чervено куче) вчѣрашенъ катранджа, които бѣха много лъскаво облѣчени и надуто разговаряха затѣхнитѣ мистериозни генефгърлжи; Поизглѣдахъ ги азъ и прѣзъ умѣтъ ми мина идеята, да се попитамъ: че какъ ли тия дилафообразни, сега, контета, сѫ ся прѣобърнали въ такива, отъ вонещитѣ толумо-образни звѣрове (отъ катранени и зейтинсни толуми), които като чѣрви пъплятъ изъ гюбрѣннитѣ кушица по всичките въшкави ханища изъ България? и лѣно намѣрихъ отговоръ на това: Сиврисинекътъ, си казахъ азъ, е Християнскиятъ чифутинъ; той е въ състояние, да прави всичко — Даже и по два чивта рога, да носи, стига само, таковото обстоятелство да му донася нѣкой килипирѣ (нѣкоя облага, подъ какъвъто видъ и да би билъ той); Подиръ тая група отъ брѣмчащи и кръвопийни мухи, вървеше друга една подобна купчена, състояща отъ три разнообразни сѫщества; отъ които едното отъ тѣхъ бѣше една чловѣче фигура, която имаше шопа-рообразна и мазна физиономия и за която, случайно, единъ приятелъ ми каза (въ нея минута), че билъ нѣкой си ахтаринъ, който въ турско време билъ измикиянъ на нѣкой си Француски екименъ — чистиль му конѣтѣ, готвилъ му гозба и му измикирувалъ изъ кѣщи, до гдѣто най послѣ, като го поиспрака съ малко, и го пратилъ (Екименътъ го пратилъ) въ село Пърдилово (и други села), въ които испекалъ ахтарскиятъ за наятъ и се завѣрналъ зъ гр. Плѣвенъ, **голъмъ чълянъ!** — Ехъ! Че бѣше той доволенъ като прѣстожиже величествено подъ ручка съ една суха, на лице и глава, фигура, която постоянно си махкаше и си виѣше сухата тиква, ту на лѣво, ту на дѣсно, като *иступленій дервиши* и *распяваніе* пѣше за нѣкой

ПОДЛИСТНИКЪ

(Продължение отъ 1-и брой)

НАШЕТО ОБЩЕСТВО

Ти се спирашъ и наблюдавашъ

На една страна въ кафенето весела дружина допира послѣдният грошъ, а друга група въ по тъмното кюше ѝ прави от чаяна конкуренция. За бѫдѫщето тукъ се тъкми важно откритие отъ областта на спиртологията и въ единъ прѣкр сентъ день свѣтътъ ще има да чуе небивали нѣща за тия герои. Тогава тѣхната слава ще пропрѣщи отъ козирогъ до истокъ и цѣлата въселенна ще имъ се поклони, защото, върни на своите традиционни начала ти ще даджтъ окончателна формула на една колкото стара, толкова и нова наука: *прѣсвѣтаята великожченица*. Всичкитѣ членове отъ тия двѣ отбрани дружинки се свързватъ по мѣжду си отъ друго едно по силно чувство, изъ областта на Париаскитѣ обитатели. Ето защо тѣ сѫ върни и неразг҃дѣлни. Тѣ шу-

и тъто и само несъврзани думи:
се чуята изъ тѣхните уста,
тѣкъ чито дяволътъ би имъ раз-
зщ то разговорътъ става
и еъ запшто капката е

си градски съвѣтъ. — За тоя пос-
лѣднийтъ ми разказахъ, че билъ пѣ-
кой си *Фелдшеръ* (*Фелдшеръ?*), кой-
то билъ се учиъ по Влапкитъ се-
ла на тоя мурафетъ и че често го
прѣхващали живи и здрави — той
вѣрвъ че при пълнолуние влиза въ
главата му единъ дяволъ, който го
кара да си бѣрка тиквата въ вѣка
кофа, деля. казанъ, каца или баира
гдѣто стои потопенъ додре се поис-
туди и хайде дома, гдето прави дру-
ги сцени! Демономаниякъ сирома-
хътъ! . . . Трѣтата фигура прили-
чаше на вѣйка облечена въ тѣспи
Нѣмски дрѣхи съ лѣскави чиници
и калопии; Това дрѣбно-суховато-чер-
но същество блѣскаше своите черни
очи, съ своята овчи-поглѣдъ и
расправяше на другаритѣ си за нам-
каквиси подписи и заявления — то
се наречало Г-нъ Шльоновъ (че се
шльонкало въ вѣжко гърне гдѣ на-
мѣри) и отъ далегко смири съ старъ
катраненъ толумъ.

Втората въпросна група, като понаближи първата, извика: На кждѣ бѣ Киръ Димитраки? Той последниятъ отговори: у Киръ Тодоракюви отъ постоянната компромисия. — Защо? — А бѣ, да видимъ како ѿ го нева законинотъ за кофбата, че тамамъ 17,000 изгубихме отъ последното мѣрѣние, че оня чернияятъ не даваше, да се побълъска стъргалката. — Кирътъ е опозиция! — (Елебеття, мухуръ му е) — Тая група била отъ иѣкаква си търговска купаня! — а пъкъ прѣдметниятъ Киръ Тодоракито е тлъсто-кравено и полуграмотно животно, на което суратътъ е надутъ, като толумъ отъ пиянство.

По нататъкъ сръщнахъ друга една нова група състояща отъ тънки фигури, повечето даскаль тъкваж (мъжду които плуваше една дръбна, черна и гаргообразна карикатура) (Даскаль!). — Тъ разговаряха и що си за намакаво си читалище, като викаха: Хаа!, пжъ че сполучихме бъ-да му се не види, пущината му,

произвѣла вече своето познато дѣйствие въ главата и изразителтъ на мислите се чувствува не въ сила да испълнява заповѣдите на главния двигател - умътъ. Както се вижда, двѣтѣ дружини сѫ заняти съ иѣкои важни кроежи и въпроси, но тѣ не намиратъ за нуждно да се сприкачатъ тайно, защото знаятъ, че никое издайническо ухо не ги слѣди, па освѣнъ това, никой не би имъ разбралъ какво мислятъ, защото тѣхни говоръ въ тая минута съставлява филологическа рѣдкостъ и тѣ сами могатъ да се разбератъ само по изражението на лицето.

— Хайде, за да не ни испроверятъ, обади се едно трътлясто челъче, лицето на което представлява цѣла крѣпостъ, набрѣздана и заобиколена отъ безчислени ламове и трапчини.

— Ей сега, отговори дружината, но нека му оставимъ още малко подкваса.

Догдѣто дружината да изговори то-
ва, една важна и надута персона коя
то нѣкога е чистела яххи и паници, а
сега се ерчи и перчи за голѣма-птица
и шкембето на която съставлява рѣдко
явление въ всесилната природа, извика
на кафеджията:

— Ей, пъздерко! Дай още една ока и когато чашитъ се запъниха, персоната, която бъше се начукала до последния градусъ и краката й правѣха лака-

пакъ неграмотниятъ дѣбель селякъ, ще ни води, *тиз аллахъ* ще просвѣтнемъ! Но посль видѣхъ до кюшето на единъ дюкянъ една група състояща отъ четири думи човѣци, отъ които двамата бѣхъ съ малки кечесакаллии бради, които като говоряха за *политикия* подсказа-хж ту на горѣ, ту на страна и се смѣяхъ; а третиятъ бѣше една фигура суховато-черновата, съ тънко-дълга шия; а четвъртиятъ — человѣкъ благообразенъ. — Попитахъ, азъ, единого приятеля — кой еж въпроснитѣ скокливи фигури? — на кого ми се отговори: че двамата съ брадите биле *скакаци*; отъ който единиятъ се наричашъ Г-нъ Скакалеско Скоковъ (опозиция!), който до-шель тута облечень въ дрѣхи малко по опърпани и въ продължѣние на едно кже врѣме, тся *чакашка-*ни_з успѣхъ да си беджердиса нѣколко кѣщички — блазе му!, казваме ний; Вгориятъ билъ нѣкой си Г-нъ X; а третиятъ нѣкой си Г-нъ Коцо-фановичъ, отличенъ мюзевиринъ; той прави много *политикия* и принадле-жаль на партията; *Мугуръ ми е ке овде го кламъ; ке овде го кламъ;* четвъртиятъ гагаузинъ — Блаженни люди! си казахъ азъ и заминахъ, надарили ги Богъ съ весели сърдца! .

РАЗНИ.

Пишътъ ни изъ градътъ че
Градекиятъ лѣкаръ си подадъл от-
ставката отъ занимаемата му служ-
ба по причина, че много недоволни
отъ него, граждани, биле подали за-
явления на Градекото Общинско У-
правление и искали да се повѣри
тая длѣжностъ другому нѣкому, —
Заедно съ писмото си, приятельтъ,
ни испраща и преписъ отъ тритъ
заявления подадени въ Управление-
то. Ний за сега даваме място само

туши движение и прѣклѣвания, изведенъ дѣйствіе до оживленія и почна да пѣє:
„По очица на веднѣжъ,
Тъзъ то чудо...“

„Туй се назва косеръ мжъ . . .
Това докара до минутенъ екстазъ
цѣлата дружина и тя нададе едни диви
викове и въсклициания. Едно турско мах-
не се проточи като дѣлгото „Свѧтий
боже“ и подъ тия вдъхновения, персо-
ната поиска да покаже свояте ораторски
таланти, при всичко, че язикътъ бѣ
сплетенъ и изговаряше само едно иен -
- ен - ен-н . . . и т. н.

— Господа! Народътъ, нашия клѣтъ народъ, извика персоната, но понеже общото внимание бъше обѣрнато къмъ други прѣдмѣтъ, то тя се въскачи върху стола, шкембето се испичи и показа подъ формата на правилна полуокръжностъ и тогава съ по голѣми жестове и чувства почна да вика: Народътъ, когато прѣставлявамъ и въ името на когото говоря, нашия крѣтъ народъ, господа, очаква съ отворени обятия съвернитѣ соколи. Великата наша освободителна ще развие скоро своите знамена и тогава за настъпва неописуемо тѣржество, посрѣдъ ликуванията на историческите казаци. Азъ и народътъ но още недоисказалъ тая дума, въ кафенето влиза друга дружина, съ зилозе и дааре, отъ прѣдя и едно

на едно отъ тъхъ понеже имаме доволно натрупанъ материалъ за настоящият си брой и обещаваме че по посълъ ще побликуваме и другите, съгласно съ желанието на приятельтъ, който ни ги испраща.

Понеже отъ некои други отъ Г. напишътъ приятели — Г-да докторитъ, които съж намиратъ въ градътъ ни, ся научаваме, че въ настояще време имало много болни, между съгражданитъ ни, то мислимъ че ще бъде за въ полза на градътъ ако Почит. Общ. Управление се постарае, да услови по скоро нѣкакъ лѣкаръ.

По тоя въпросъ ще поговоримъ по на пространно, въ единъ отъ слѣдующите бройове.

Редакцията проси извинение отъ Г.г. читателитъ на „Народна Сила“ че не помѣстюва още телеграмми въ вѣстникъ, като имъ съобщава същевременно че тая празнота ще ся попълни тозъ часъ, като начне да приема такива отъ Агенцията на която вече е писанода ни испраща.

Тъй сѫщо е писано, да ся испраща въ редакцията и бѣлѣжи върху цѣнитъ на стокитъ въ странство.

Касапскитъ дюкяни въ градътъ ни, тъзи година паднаха въ ръцѣтъ само на едно лице, и съ това се лишихъ отъ срѣдства за прѣпитание около стотина семейства-касапски. Чуваме че лично негодование се появило отъ страна на касапитъ, както

микроскопическо животиче се мѣта на кучекъ и двѣтъ страни се поздравиха съ високи вѣскилакия:

— Да живѣй водителя!

— Да живѣй бѫдящий кметъ!

— Долу бесарабцитъ и продажници души! извика едно вѣзъ-сухо чељче което заминуваше изъ улицата.

— Делу цѣнциратъ и назадничавитъ! обади се другъ гласъ, а дружината наливаше наздравица за бѣлия царь, „заждящий кметъ, за всечестния водителъ и пр. и пр.

Вий се вѣзмущавате отъ тия сѣрни и питате: кой е този, който говори въ името на народа? — Той е представителъ на едно самостоятелно учреждение, бивши чиновникъ, адвокатъ и депутатъ отъ едно народно събрание. Той е некогашенъ яххардия, а сега, по стечението на всесилнитъ обстоятелства, виденъ членъ на една партия въ този градъ, вѣренъ поклонникъ на баухуса и служителъ на мамона. Той е още владѣтель на едно бранице спечалено по единъ съмнителенъ начинъ, добъръ рюшветчия и бѣгалецъ отъ редоветъ на войската. Той е човѣкъ, който има за идеалъ-металътъ, за кумиръ подлостта. Той е онзи, който говори за народа, който очаква гости отъ съверъ и бѣлнува за величието на рускитъ генерали.

Вий оставате неподвиженъ.

— А кой е онзи до него съ рижата брадица и езуитското изражение на лицето, питате пакъ — Той е адвокатинъ, приселецъ отъ далечни мѣста, човѣкъ съ съмнителна вѣра и народностъ любимецъ на туканинитъ хлѣбосолци и бѫдящъ кандидатъ за градски кметъ

и отъ гражданитъ, противъ градския съвѣтъ, за гдѣто е допустналь да се монополизира продажбата на мѣсто въ градътъ.

Въ единъ отъ слѣдующите бройове ще поговоримъ по обширно върху тоя, отъ толѣма важност за градътъ ни, въпросъ.

Каламбури

Единъ господинъ съ лѣкави копчета срѣщналъ, днѣска, единого отъ напишътъ приятели и му казаль че: напиши вѣстникъ трѣбвало, да излиза по легално въ първите си 3—4 броя!... ? ! Ехъ! че пътъ умъ ли е, чудо ли е!.... въпресния Г-нъ зашикъ, вижда ся, е пустналъ тоя каламбури! — Каламбури, казваме ние и нищо по вече!.. Вижда се този Г-нъ Акътъ веренъ е погрѣшилъ адресътъ

ФОТОГРАФИЯТА.

Въобще хората обръщатъ малко внимание на фотографията, та камоли още да се предпазватъ отъ нея. — На последакъ тя обаче е станала причина за единъ браченъ разводъ при обстоятелства, които ако нѣматъ друга важност, то поне могатъ да се считатъ като една новостъ: — Случаятъ за когото ще разкажемъ ся е преминилъ преди нѣколко време въ една прѣкрасна мѣстностъ, расположена на едно разстояние отъ 200 километра отъ Париж и близо до едно село отъ кое то се вижда единъ старъ дворецъ, на разстояние три километра отъ него и който дворецъ е вече класиранъ между историческите памѣтници.

Госпожа X. излизаше твърдѣ на чѣто на разходка на чистиятъ въздухъ, понеже тя страдаше отъ малъ

Той е човѣкъ, който прѣѣдига всичко честно въ тоя градъ, който глѣда да умаломощи всѣка буйна и не оиятнена натура, поклонникъ на мрака и невежеството и, слѣпъ подражателъ на ржджасалото и прѣживѣлото, гонителъ на всичко идеино, живо и интилигентно. Той е човѣкъ еъ езуитски начала, дѣсената ржка на туканиното сѣтило, подлецъ до безконечностъ, интриганти - до неимовѣрностъ.

Вий се спирате и безъ да питате за другите, изговаряте онова велико изречение на цицерона: „О, времена! О, нрави!“ Во докдѣто да искажите това, мѣжду дружина се повдига гложка, исувни и карания.

— Че азъ не намъ ли тя ти кой си, бе маскара, ами си сѣднала да ми се перишъ на срѣща? Че ти незнаешъ нито бжелъ, па си станалъ бѣше и помощникъ на град. голѣмецъ. Ти пѣманъ понятие нито за народа, нито за партия, нито за общо добро. Това го газваше онова трѣтлясто челече, съ напараното лице, което видѣхме по-рано въ кафенето и което вече влизаше въ онова положение което на прости язикъ се изразява съ думата: „нализаль се до джга.“

— Ами я да видимъ тебе, бе кипа съзъ? обадисе се едно низко сухо чељче, мустаците на което изобразяваха бу-

ко слабосилие и докторътъ ѝ бѣше препоръчалъ, да се разхожда колкото може по-вече пешкомъ. — Пакъ освѣѣнъ това, разходката я ползование твърдѣ много и ней подобряваше отъ денъ на денъ повече и по вече, защото мѣсностъта бѣше тѣй хубава! — А Г-нъ X. (мѣжътъ и) понеже страдаше отъ ревматизъмъ, той бѣше принуденъ да стои въ кѣщи и за да не си губи врѣмето на праздно, той се занимаваше съ фотографиране

Въ единъ прекрасенъ майски денъ, когато розата и лилякътъ пълниха съ ароматъ градинитъ и близките имъ пътеки, Г-жа X. каза на мѣжъ си: азъ ще отида на разходка. — А тоя послѣдниятъ отговори съ едно философско спокойствие: азъ ще остана дома. Въ сѫщиятъ денъ още отъ зараньта, нему му бѣше дали на умъ да испита да ли не може да фотографира на по гилѣмо разстояние отъ колкото обикновеното.

Обективътъ отъ фотографическиятъ апаратъ, си мислеше той е едно око както всичките други очи — следъвателно когато ското вижда на далеко чрѣзъ единъ телескопъ, то въ такъвъ случай телескопътъ заложенъ прѣдъ обективътъ ще даде възможностъ на фотографическиятъ апаратъ, за да види на далеко и да произведе точно онова кое то е видѣлъ.

Идеята е прѣвходна

Откривателътъ на тая идея слѣдъ като се помѣчи малко, сполучи най послѣ, да закрѣпи своятъ телескопъ прѣдъ фотографическиятъ си апаратъ, следъ което дѣйствие той по поводъ на малко обикновивътъ и му даде направление точно къмъ центъ на горѣспомѣнатиятъ дворецъ. И следъ една минута снимката бѣше готова, която като се поизработа както трѣбва, се оказа на пълно сполучлива. — На нея се виждаше дворецътъ съ своите зѣбчести кули, съ своите високи дувари, съ сво-

ката съ обѣрната на долѣ и чейнето му тракаше като на наковалия. Ти не прощати воловцата на онзи слатенчинъ въ сърбската война и посълъ инкяри, че не сѫти оставяни на хаѣтъ? Ти не ограбили градътъ съ твойте предприятия? Ти не ѿщите ли прѣдъ очите на цѣлъ градъ да предадешъ градската мѣтра М... и да гълтнешъ паричкитъ?

Но човѣкътъ, комуто се казваши това подсочи. — Азъ, който се счита за народенъ дѣнецъ, който съмъ страдалъ и страда за народа, който си искарвамъ залѣгътъ съ честностъ, . . . но тукъ сухото чељче го прекъсна.

— Какъ! Народа ли? — Ехъ, гиди подлецо недний! Още веднѣжъ да не изговаришъ тая дума, че ти изваждамъ ектицидъ. И ти се имашъ за народенъ дѣнецъ! И ти говоришъ за честностъ и правда! А чети си просто хайдутинъ бе, тиси обирникъ и отчаянъ вагабонинъ Ти опече за пари въ турско сеѧнина въ Биволаре. Ти бѣше сводникъ на главния разбойникъ Асанаа. Ти обра ортжлака, а сега се корулдисвашъ на високи кѣщи и иманье. Защо не обѣлишъ зѣбъ за това, ами мѣлчишъ като кютюкъ? Защо не кажешъ на колко сиромаси изгори душицата ами си сѣднала да се прокарвашъ за народенъ чељекъ? Защо не кажешъ защо влачи прангата въ

итѣ дѣлбоки укепи и съ околнитѣ хубави дѣрвета. — Всичкитѣ тиа съ най тѣнкитѣ имъ подробности. — Изобрѣтательтѣ бѣше въ вѣхине отъ тая сполука. Между всичкитѣ тиа разнородни пѣща, той за бѣлежи, че подъ единъ кичасть триандафилъ, който бѣше расположенъ въ едно ѹкюше между дуваритѣ и който бѣше увисналь отъ многото рози, се виждахъ двѣ человѣчески лица, които бѣха тѣй приблизени едно до друго щото не преставляваха, освѣнъ едно. — За да се видятъ по добрѣ тиа лица, той увеличи нѣколко пжти снимката и какво да види — чудо падъ чудесата! Едното отъ тия двѣ хубави лица бѣше самата Г-жа Х. (самата негова съпруга), която бѣше снемена съ приятна усмивка; а другото лице, което бѣше до нейното, имаше мустаки!!! Отъ тоя хубавъ майски денъ Г-нъ Х. престана да се занимава вече съ фотография а Г-жа Х. се на мира вечи при майка си въ Оранжъ; защото, 15 дена следъ новоизобрѣтителната снимка на Г-на Х., тѣхниятѣ бракъ бѣше вече расторгнатъ въ слѣдствие на самата тая снимка, която послужи за доказателство прѣдъ сѫдилището, че святостъта на бракъ е нарушена отъ страна на съпругата му.

Тоя новъ родъ фотография може да послужи за снимание на разстояние отъ 2 до 4 километра на неприятелскитѣ позиции отъ страна на ония, които правятъ рекогностировка или на Географиститѣ при новитѣ имъ открытия.

Видинскитѣ хапжани? Зная азъ каква си столова и защо си страдалъ: Ами въ Ловчансkitѣ катили, кого караха аджеба? Да ли не пакъ тѣбе? И то защо? За хорско добро ли? За идея ли? За народа ли или за твоите обири и золумлуци?

Ати уби господаря си, за да му вземешъ паритѣ, при привземанието на градътъ, изговори доказаниятъ и стана невидимъ:

Мѣжду дружината се повдигна още по голѣма шумотевица, а вий глѣдате и не можете да се начудете. — Боже мой, ти Господи! Какво е това общество, какви са тия хора? какъвъ е тукъ идеалътъ? Гдѣ е добрѣто, гдѣ е чистото и не порочното? Гдѣ е честностъта, гдѣ е правдата? И дали мѣжду тия хора? мѣжду това общество има вече честность и правда, или тѣзи думи намиратъ прибѣжиште само въ сиромашкитѣ колиби?

Питате вий това дѣлго, но нѣма кой да ви отговори. Прѣдъ васъ се откриватъ ужасни картини, подлости и злодѣйства, вий стоите неподвиженъ, и разсейянъ а въ главата ви бродятъ мисли безъ начало и край.

А кой бѣше онъ, който се препоръчаше за народенъ дѣнецъ? градски съвѣтникъ отъ едно не отколешно време, ботаташъ и уважаемъ търговецъ, изъ горията махла, человѣкъ, който се ползувашъ съ особенна депутатия мѣжду тухашното общество и гласътъ на когото се чуе при рѣшаванието на всѣки икономически и общественъ вѣпросъ. Той е нѣкогашенъ хапжинъ пуснатъ на скоро изъ Видински тѣ хапжани за кражби и обиръ

и гнусата!

слѣдва.

ТЕЛЕГРАММИ.

Г-пъ Вълковичъ, Български дипломатически агентъ въ Цариградъ, отново усигурилъ Портата, че Българското правителство нѣма намѣреніе да тури сексонстръ на желѣзната линия Бѣлово-Мустафа паша, която е частъ отъ усташката на баронъ Хиронгъ.

Портата се обявила удовлетворена отъ неговитѣ усигурявания и счита вѣпроса свършенъ.

Шакиръ Паша ще бѫде пратенъ за специаленъ комисаръ въ София по работата на желѣзния путь.

(В. Честокъ)

„В. Тайлъс и Стандардъ“ правятъ една жива критика на Руската циркулярнаnota върху Българския заемъ. Тѣ противостоятъ, че България била нарушила Берлинския трактатъ. Русия нѣма право да протестира противъ подпорката дадена въ Виспа за Българския заемъ което врѣме тя не само, че дала подпорка на срѣбъския заемъ, който е сключенъ въ Парижъ по го и гарантirала. Както и да е „В. Стандардъ“ вѣрова, че Русия ще направи зло, ако би призовала България и приятелитѣ на княза прѣдъ трибуналъ на публичното мѣнѣніе въ европа, защото не България, а Русия ще бѫде осъдена.

(В. Честокъ)

Редактора на в. „Нарѣдъ“ е забѣркалъ изново пусулата. Ненадѣстникътъ, той се къса да доказва, че сѫществуванието на България е дѣло изгубено, че България гине и пропада, ако не се повика на властъ ненъ му Драганъ, фаталния Петко Каравеловъ, както той го паричаше едно врѣме и Ловчанско Буландже. Ний разбираше много добрѣ гдѣ боли бай Кърджиевъ, но неможемъ да му помогнемъ. Обстоятелствата сѫ такъвъ силенъ факторъ, които преустроиватъ вѣтринното „азъ на человѣкътъ и си играятъ безцеремонно съ ноговата сѫдба. Ето защо и ний нѣма да вържимъ кусуръ на бае Кърджиевъ, гдѣто той се прѣмири съ миналото и почна да прави чelobitie прѣдъ героятъ на Казанлѣжкитѣ арестии прѣдъ онай интегрална пѫплъчъ, която титулира себе си съ името „Легална опозиция.“ Обаче едно нѣщо искаме да знаемъ защо г. Кърджиевъ отъ распаленъ радикалъ се преобърна въ отчаянъ опортунистъ и защо догдѣто проповѣдващъ чрѣзъ своя сексенс-боязъ вѣстникъ пълна свобода въ народното самоуправление, той сѣдѣ до онова нико диридже да кани, Негово Царско Височество да свали сегашнитѣ кабинетъ? Ако намъ е позволено да се впускамъ въ ония дѣлбоки пѣща, които ся паричатъ господарствено устройство, конституционни начала и пр., то нека ни бѫде простено да кажемъ на почтения напѣтъ събрать, че той се много лъжи въ свойтѣ заключения. — Ний даже съжалявамъ, че той въ свитѣ дертове отиде до тамъ, че даде кракъ на всичко опона, което проповѣдващъ до сега. Но какво да правимъ? — Не сме му

ний криви. Едно нѣщо има обаче да благодаримъ на г. Кърджиевъ, че той не иска да крие, че огромната неговата „Народна Партия“ или по наименски цанковистическата клика е имала за идеалъ студени сѣверъ съ неговитѣ, канбани и черкви, съ задушливата Петербурската атмосфера и Гатчински обитателъ, и че тя ще ся хвърли пакъ въ обятията на тоя кръвожеденъ автоматъ, ако не се даде кокалче на Цанкова, Бурмова и пр. Така бай Кърджиевъ! ти си каза правичката, че венчката гюрюлтия е за помѣдената пита, а не за нѣкакви си отвлѣчени понятия и мечтаеми народни интереси. Ний ти благодаримъ повторно за тая откровенность и за слѣдующий путь ще има да по говоримъ по обширно.

Научаваме се съ удоволствие, че досегашниятъ училищенъ инспекторъ Я. Ц. Брушиляновъ е вече уволненъ отъ длѣжностъ. Всѣкой, който познава по-отъ близо Брушиляновъ, неможе освѣнъ съ радостъ да посрѣдниче тая новина. Неговото премахване отъ Инспекторската длѣжностъ бѣше една въннооща нужда, налагана отъ принципа за прѣустановието на училищата въ окрѣга. Най сеятѣ, тоя человѣкъ, който е глѣдалъ всѣкога да експлоатира съ своето положение и прогони изъ градътъ и окрѣга всички по способни учители които не искаха да станатъ мани въ рѫцѣ му трѣбваше да се махне много по отъ рано, отъ колкото сега.

Ний се утешаваме отъ надѣждата, че за напредъ поне тоя человѣкъ нѣма да прѣчи за правилното напредъване на тия священни храмове на человѣческия умъ — училищата. Ний вѣрваме, че министерството ще назначи на негово място достойно лице, което проникнато отъ идеята да парѣди училищата, ще съумѣе да прѣмакне хаосътъ въвѣденъ въ тѣхъ прѣзъ времето на Брушиляновъ и ще ги повдигне на онай висота, която тѣ трѣбва да заематъ.

ПЛѢВЕНСКО ОКР. УПРАВЛЕНИЕ.

Обявление

№ 9

гр. Плѣвѣнъ, 5 Януарий 1890 год.

По поводъ на поздравителната ми телеграма до НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО по случай новата година, вчера получихъ слѣдующата телеграма отъ София:

Плѣвѣнъ Окрѣжному Управителю,

НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, крайно доволенъ отъ исказаниетъ Ви поздравления и благопожеланія по случай новата година, ми заповѣда да предамъ Вамъ и на населението отъ окрѣга неговата сърдечна благодарностъ

Тъпчишевъ⁴.

Изложеното обявявамъ на населението въ вѣреното менъ окрѣжие за всеобщо знаніе.

Плѣвѣнский Окрѣжной Управителъ
И. Симеоновъ.

Секретарь: Саввовъ.

По причина на многото патрупванѣ материаль, за настоящиятъ брой, ний просимъ извинение отъ ония Г. г., които ни сѫ испратили дописки и статии, за публикуваніе, че неможемъ да ги помѣстимъ въ настоящия брой като имъ се обѣщаваме, че при първыйтъ удобенъ случай ще имъ испълнимъ желанието. Тѣ сѫ що ще помѣстимъ и заявлението, за което спомѣнахме по горѣ относително бившия градски лѣкаръ.